

[Jørgen Jørgensen.]

at man kunne ophæve dem og så bagefter undersøge deres forhold. Det synes jeg er en bagvendt fremgangsmåde, og derfor tror jeg, man skal følge den linie, som jeg i går foreslog; gående ud på, at landbrugsministeren bringer spørgsmålet om eksportudvalgenes hele stilling frem til drøftelse og undersøgelse, og at man derefter tager standpunkt til, om de bestemmelser, der for tiden findes om eksportudvalgenes arbejde, skal opretholdes eller ændres.

Jeg opfordrer de ærede medlemmer hr. Axel Kristensen og hr. Weikop, som begge har stor indsigt i handelspolitiske og praktiske forhold, til at yde deres indsats og vise initiativ på de steder, hvor initiativet skal tages, for at vi kan nå frem til en afvikling af de restriktioner, som tynger erhvervslivet meget hårdt, og som jeg er stærkt interesseret i at få bragt ud af verden, så snart det overhovedet lader sig gøre.

Viggo Starcke: Vi fra vor side har altid, lige siden krigen hørte op, hævdet, at det var muligt at afvikle restriktionerne. Når vi i dag sætter en særlig tyk streg under dette og understreger, at der nu er en særlig realistisk baggrund, er det, fordi vi mener, at selv de partier, som hidtil har været meget ængstelige, meget tilbageholdende og meget uvillige, nu må kunne opfatte, at det er muligt at afvikle restriktionerne. Det er altså ikke et spørgsmål om den objektive mulighed, men om den måde, hvorpå andre ærede medlemmer kan opfatte denne objektive mulighed.

Når det ærede medlem hr. Axel Kristensen bebrejdede retsforbundet, at vi førte en uredelig agitation, vil jeg gerne understrege, at den tale har retsforbundet ført lige siden 1931. Allerede på det tidspunkt modarbejdede vi restriktionspolitikken, planøkonomien og valutacentralen, som opstod længe før krigen på et tidspunkt, da venstre gjorde hele karruselturen med. Men vi indrømmede, at under en krig, hvorved der skabes faktiske monopoler for livsnødvendige varer, og hvorunder det er ganske tilfældigt, hvem der ligger inde med disse lagre, opstår der et problem. Derfor gik vi under krigen med til en ordning ud fra det synspunkt, at der da bestod monopoler.

Det ærede medlem spurgte mig, om jeg

ville svare ja eller nej til spørgsmålet, om det var muligt at afvikle restriktionerne . . . (Axel Kristensen: Nej, det spurgte jeg ikke om. Jeg spurgte, om vi kunne have undværet dem siden krigen!) . . . Jeg har måske misforstået det ærede medlem. Jeg mener altså, at vi kunne have afviklet restriktionerne for lang tid siden. . . (Axel Kristensen: Hvornår?) . . . Allerede i 1945—46 begyndte jeg at føre den politik frem herinde, så jeg har dog alligevel været lidt forud for min tid. . . (Muntherhed) . . . Ja, de herrer morer sig. Det er, fordi de herrer ser på, at vi havde den store pengemængde og den ringe vare-mængde. Allright, det havde vi, men derfor kan man gøre forskellige ting: man kan sanere pengemængden i hurtigt tempo, som man gjorde det i Holland og i Belgien. Men den måde, venstre her forsøgte at ordne det på med en eengangsskat, var jo så valen, at vi allerede dengang rettede det spørgsmål til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, der da var finansminister, om han kunne give den erklæring, at efter eengangs-skattens gennemførelse ville pengene være således sanerede, at vi kunne afvikle restriktionerne. Men det turde man ikke, fordi man ikke ønskede at gå tilbunds med penge-saneringen. Man kunne også gå en anden vej og vurdere pengene efter, hvad de faktisk var værd og føre realpolitik, idet jeg mente, at landet i det lange løb ville stå sig nok så godt ved at tænke i varer og få varerne ind i stedet for at binde sig fast til en ganske fiktiv, vilkårlig kronkurs et eller andet sted og opbygge et helt rationeringssystem for at opretholde denne kurs. Det er det, man har gjort, og det er uheldigt, at man således tænker i symboler i stedet for i realiteter.

Man kan afvikle restriktionerne med større eller mindre sekundær virkning, det er rigtigt. Man kan gøre det mere eller mindre taktfuldt, men at det skal gøres, det er givet. Vort parti har fremsat mindre, positive forslag, som vi mente lå indenfor det, de andre politiske partier kunne give tilslutning til. Jeg har tidligere nævnt det: indførsel af værktøj, arbejdstøj, biler og traktorer o. s. v. Og endelig skal jeg nævne, at allerede i 1945 forelå det af det tidligere ærede medlem hr. Oluf Pedersen udarbejdede overgangsforslag, som, hvis det var blevet gennemført, ville have givet en fuldstændig sanering af Danmarks pengevæsen med øje-